

DANIELLE STEEL

A KASTÉLY

DANIELLE STEEL

A KASTÉLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Beauchamp Hall*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2018 by Danielle Steel
All rights reserved

Cover images:
The Oakley Court Hotel, Windsor ©
Michael Trevillion/Trevillion Images;
Gates © *Robert Llewellyn/Getty Images;*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2020

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2020
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos gyerekeimnek,
Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Legyen bennetek mindig elég bátorság
kitartani az álmaitok mellett.
És kívánom, hogy sikerüljön
valóra váltanotok mindet.*

Teljes szívemből szeretlek benneteket:

Mami/d.s.

Első fejezet

Winona Farmington kinyitotta a fél szemét, és az ablakon túl azt a hófehér meseországot látta, amelyre a michigani Beecherben ébredt reggelente a tél nagy részében. A tízezer lakosú kisváros majdnem kétórányi távolságra volt Detroittól észak felé. Beecher leginkább arról volt híres, hogy az 1950-es években, jóval Winnie születése előtt, itt csapott le az Egyesült Államok történetének tizedik legszörnyűbb tornádója. Azóta nem sok minden történt erre felé.

A dupla ágy másik fele hideg volt, ami azt jelentette, hogy Rob már legalább egy órája felkelt, és elment a munkahelyére, a húsfeldolgozó üzembe. Még mielőtt kinézett volna az ablakon, Winnie le merte volna fogadni, hogy az éjszakai havazás után a férfi nem állt neki a hólapátolásnak. A ház, amelyben Winnie élt, eredetileg az anyjáié volt, amikor pedig az anyjuk meghalt, a nővérével, Marje-dzsál közösen örökölték. Mivel Marje ekkorra már férjhez ment Erikhez, és a gyerekeik is megszülettek, az ő családjuk a saját házukban lakott, így Winnie maradt az anyjától örökölt régi házban. A nővérek megegyeztek, hogy ha majd egyszer eladják, egyenlő arányban osztoznak az érte kapott pénzen. De Marje-nak egyelőre nem volt szüksége

a pénzre. A férjének jól menő vízvezeték-szerelő cége volt, a ház jó befektetésnek számított, az értéke idővel valószínűleg csak nőni fog, Marje tehát sohasem kérte Winnie-től, hogy adja el.

Rob majdnem minden éjszaka nála maradt. Volt ugyan saját lakása, de csak olyankor ment oda, ha összevesztek, vagy ha túl sokáig kimaradt és a kelleténél többet vedeltek a fiúkkal, ő meg másnap reggel nem akarta végighallgatni Winnie szemrehányásait. Winnie-nél amúgy is jobbra csak aludni szokott, nem segédkezett a ház körüli javítási-szerelési munkákban. Nem kötődött különösebben a helyhez, csak olyankor segített valami apróságban, ha Winnie kifejezetten megkérte rá. Néhány ruháját ebben a házban tartotta, hogy szükség esetén átöltözhessen, de az intim ruhadarabjai és a kedvenc holmijai közül egyet sem.

Winnie egyszer megszökött Beecherből, hogy a Michigani Egyetemre járhasson Ann Arborban, és nagyon élvezte azt a három évet, amit ott töltött. Akkoriban merész álmokat szövögetett, és a diploma megszerzése után egy New York-i könyvkiadónál szeretett volna dolgozni. Párszor el is ment New Yorkba a szobatársaival, és elbűvölte mindaz, amit ott látott, de a harmadév végén megbetegedett az anyja, s a nyár elmúltával úgy tűnt, csupán hónapjai vannak hátra. Winnie nem akarta őt élete utolsó napjain magára hagyni. Mindig nagyon közel álltak egymáshoz, különösen miután Marje az érettségije után elköltözött otthonról. Winnie ekkor nyolcéves volt. Attól kezdve teljesen a magáénak tudhatta az anyját, és nagyon becses volt szá-

mára az együtt töltött idő. Anyja megosztotta vele a könyvek iránti szenvedélyét, a kedvenc írói, Jane Austen és a Brontë nővérek iránti rajongását. Kisebbségi lányával megismertette híres emberek életrajzait, belé oltotta a történelmi tárgyú és a divatos regények szeretetét.

Végzősként, az első szemeszter közben hagyta ott az egyetemet, hogy együtt legyen az anyjával. A mama karácsonyra jobban lett, és Winnie a tavaszi félévet is kihagyta, hogy ápolhassa őt. Az egyetem izgalmas világa után nehéz volt újra megszoknia a csendes kisvárost, ahol soha semmi sem történt. Beecherbe hazajönni olyan volt, mint visszatérni a gyerekkorba. Winnie teljes figyelmével az anyja felé fordult, saját élete gyakorlatilag megszűnt. A barátnői a középiskolából kikerülve rögtön férjhez mentek, vagy Detroitban kerestek jobb munkát, mint amit Beecherben találhattak volna. Néhányan, ha nem is sokan, egyetemen tanultak tovább. És akadtak, akiknek addigra már gyerekek születtek. Egy szó, mint száz, Winnie egyszeriben semmi közös vonást, az övéhez hasonló érdeklődést nem fedezett fel a vele egykorú lányokban, őt magát meg teljesen lefoglalta az anyja gondozása.

Ha szavakba nem is öntötték soha, Marje készpénznek vette, hogy Winnie mindig is gondját viseli majd az anyjuknak. Elvégre neki ott a férje és a gyerekei, éppen elég dolga van velük, nyilván a húga is belátja, hogy másra nincs ideje. Winnie szingli volt, akkor még egyetemista, és Marje nem látott rá okot, hogy miért ne halaszthatná későbbre a terveit és az álmai valóra váltását. Winnie számára

is kézenfekvőnek tűnt, hogy ő legyen anyjuk gondozója. Egyébként is képtelen lett volna a sorsára hagyni az édesanyját, aki kezdettől fogva annyi mindenről lemondott értük. Hálás volt az anyjának, és lehetőleg minél több időt szeretett volna együtt tölteni vele.

Csodával határos módon, az orvosok baljósatai ellenére anyja még hét évig húzta, közben többször erőre kapott, de sohasem olyan hosszú időre, hogy a lánya elmehetett volna mellőle. Sokáig küzdött a betegséggel, és amikor végül meghalt, Winnie már a huszonhetedik évében járt. Addigra úgy érezte, túl késő volna visszamenni az egyetemre. Volt állása, háza, élete, és New York meg az álmai messze kerültek tőle, mintha egy másik bolygón lettek volna. Pénztárosként dolgozott egy étteremben, utána jobb állást kapott a helyi nyomdában. Ott ismerte meg Robot négy hónappal anyja halála után. Attól kezdve az idő olyan gyorsan rohant, mint egy folyó vize, s vitte, sodorta őt magával. Ahhoz a munkához, amit csinált, nem kellett egyetemi végzettség. Bőven elég volt a veleszületett szervezőképessége és a józan esze.

Nehéz volt elhinnie, hogy ő és Rob tizenegy éve jártak együtt. Nem mondhatni, hogy örülden szerelmes lett volna belé, de ismerte, és jól megvoltak. Házasságról vagy a közös jövőről sohasem beszéltek – a jelenben éltek, többnyire együtt vacsoráztak, moziba jártak, néha barátokkal bowlingozni mentek. Winnie igazából ennél jóval többet akart, de Robnál érdekesebb emberrel nem találkozott, és huszonhét évesből hirtelen huszonkilenc, majd egy

este, Marje, Erik és Rob társaságában vacsorázva, harmincéves lett. Azután éppilyen gyorsan harminckettő, majd harmincöt. Tíz éve voltak együtt, amikor betöltötte a harminchetet. Most pedig harmincnyolc éves volt, és nem értette, hová tűntek az évei. Az a tizenegy év – ahogy Marje nem mulasztotta el újra meg újra emlékeztetni –, ami arra kellett volna, hogy férjhez menjen és gyerekeket szüljön, mielőtt túl késő lenne. Nővére kényelmesen megfeledkezett róla, hogy Winnie hét évet, a döntő fontosságú éveit az anyjuk ápolásával töltötte, miközben Marje azt állította, hogy neki túl sok dolga van, semhogy segíteni tudjon. Winnie nem haragudott emiatt, de neki ezzel kellett számolnia az életében. Jókora részt áldozott fel az idejéből, amit soha nem kaphatott vissza.

Azt sem tudta elképzelni, hogy neki és Robnak közös gyerekeik legyenek, és Rob sem vágyott gyerekekre vagy házasságra. Harminckilenc éves volt, a legtöbb barátja tizenöt-húsz évi házasság után elvált. Marje és Erik házassága kivételesen jó volt, ők viszonylag boldogoknak tűntek. Winnie tudta, hogy a nővérének legalább egy, de lehet, hogy két viszonya is volt, amit sohasem vallott be, de egy olyan kis városban, mint Beecher, nincsenek titkok. Az emberek beszéltek, és Winnie rájött. Nem tudta, Erik sejtette-e a dolgot. Jó kenyérkereső és nagyszerű apa volt, aki felkészítette a két fiukat a Kis Ligára. Winnie el sem tudta képzelni Robot, amint ezt csinálja. Őt a saját unokahúgai és unokaöcséi sem érdekelték különösebben, általában csak úgy emlegette őket, hogy „a pisisek”.

Winnie egyszer olvasta a *Cosmopolitan* magazinban, hogy a nők huszonnyolc éves koruk után nem engedhetnék meg maguknak a kilátástalan kapcsolatot, mert félő, hogy évekre benne ragadnak, és elszalasztják a lehetőséget a férjhez menésre és a gyerekvállalásra, míg nem túl késő lesz. A magazin figyelmeztetett, hogy az évek észrevétlenül elillannak, és az ember egyszeriben azon kapja magát, hogy már negyvenéves. Anyja mindig arra biztatta, hogy próbálja megtalálni az igazit, és megállapodni mellette, mielőtt elhervadna. Ott még nem tartott, de közeledett hozzá, és egy olyan férfival volt együtt, aki nem gyújtotta lángra a szívét, aki többnyire természetesnek vette, hogy ott van, és soha nem mondta neki, hogy szereti. Nem volt ez száz százalékgig zsákutcás kapcsolat, inkább afféle határozatlan idejű viszony, ami valahogy végig sántikálta az éveket, anélkül hogy bárhová is elvezetne.

Winnie kíváncsi lett volna, vajon Rob elvenné-e feleségül, ha balhézna érte, de nem balhézott, mert maga sem tudta, akarná-e igazán. Amolyan fapados kapcsolat volt az övék: Valentin-napon egy doboz bonbon, ha Rob nem felejtette el, mint ahogy a születésnapját majdnem minden évben elfelejtette, de pár nap múlva, ha volt rá ideje, elvitte vacsorázni. Winnie nem látta értelmét, hogy összeházasodjanak, hacsak nem akarnának gyerekeket, de nem akartak. Ő még nem készült fel arra, hogy gyerekei legyenek – előbb rá akart jönni, hogy milyen jövőt képzel el magának.

– Hát, nem ártana, ha minél hamarabb rájönneél – szidta a nővére. – Különben egy nap arra éb-

redsz, hogy negyvenöt éves vagy, netán ötven, és akkor már késő lesz. Legalábbis a gyerekszüléshez. Hamarabb eljön, mint gondolod. – Marje tíz évvel volt idősebb nála.

– Még csak harmincnycyolc vagyok – emlékeztette őt Winnie.

– Igen, és mintha csak a múlt héten lettél volna huszonnyolc. Nem maradsz örökké fiatal, Win. – Marje előszeretettel emlékeztette a hűgát arra, hogy ő is öregszik, ettől könnyebb volt elviselnie, hogy ő maga már igencsak középkorúnak számított.

Neki és Eriknek csak többszöri nekifutásra, hosszas várakozás után lett gyerekük, a fiaik tizennégy és tizenhét évesek voltak. Jó gyerekek lévén nem vágytak arra, hogy elmehessenek Beecherből. Erik arra számított, hogy egyszer majd mind a ketten az ő vízvezeték-szerelő cégében fognak dolgozni, és ez ellen egyikük sem tiltakozott. Iskola után már most is eljártak oda segíteni. Apjuk cége jövedelmező vállalkozás volt, és mivel a szüleik nem végeztek egyetemre, ők sem akartak továbbtanulni. Az a három év, amelyet Winnie a Michiganen töltött, ahol a fő szaktárgya az angol, melléktantárgya pedig a kreatív írás volt, a család szemében tévelygésnek minősült. Az unokaöcséi még nem születtek meg, amikor ő egyetemre járt, úgyhogy nem tekinthették őt példaképnek, és azóta Winnie semmi érdemlegest nem kezdett az életével.

Csupa olyasmivel foglalta le magát, amit szívesen csinált. Az olvasással továbbra sem tudott betelni, a könyvtárban mindig ő volt az első, aki feliratkozott a frissen megjelenő bestsellerek listájára.

Anyja a hétvégéken önkéntesként dolgozott a városi könyvtárban, és a kislányban is olthatatlan szeretetet ébresztett a könyvek iránt. Winnie időnként maga is írt elbeszéléseket, és az egyetemen jól teljesített a kreatív írás szakon. Amikor anyja már túl beteg volt ahhoz, hogy dolgozni tudjon, Winnie átvette tőle a munkát, ami az egyik kedvenc foglalatossága lett.

Szombat reggelenként mesét olvasott a gyerekeknek, ami szintén önkéntes munka volt, és nagyon szerette. Anyját a helybéli gyerekek „Mese néinek” hívták, és Winnie boldogan lépett a helyére. Először csak a segítség szándéka vezette, mivel anyja nem akarta, hogy a szombati mesékért a könyvtárba látogató gyerekek csalódjanak. Winnie-nek ezáltal esélye nyílt rá, hogy az egykor az édesanyjától ajándékba kapott meséket megossza a gyerekekkel. Megismertette velük *A piros cipellők*, a *Malac a pácban*, a *Stuart Little kisegér*, *A kis herceg*, *A titkos kert*, a *Kisasszonyok* történetét, a kicsit nagyobb lányokkal pedig a *Nancy Drew*-t. Idővel azután elkezdte felolvasni nekik a saját kedvenc gyerekkori könyveit. A gyerekek rajongással vették körül. Nem hitte volna, de neki is jó érzéke volt a gyerekekhez, akár csak az anyjának. Marje mindig nyafogott, hogy őt bizony untatták azok a könyvek, amiket anyjuk felolvasott neki, Winnie azonban, anyjuk nagy örömeire, élvezettel hallgatta őket. Szombat reggelenként két órát töltött a könyvtárban, és anyja nyomdokaiba lépve, az ő hagyományát folytatva, immár ő lett a „Mese néni”. Ez volt az egyetlen kapcsolata gyerekekkel, leszámítva a két unokaöccsét, őket

azonban éppúgy nem érdekelték a könyvek, mint a mamájukat.

Volt még egy nagy szenvedélye: egészen kislány korától imádta a lovakat. Egyik barátnője apjának a farmján pár lovaglólécke után lehetősége nyílt a lovaglásra. Meglehetősen ügyesen bánt a lovakkal, a barátnője apja szerint született tehetség volt. Nem csak a lovaglást élvezte, nézni is szerette a lovakat. Ösztönösen érzékelte, hogy egy ló mit gondol vagy érez. Egyszer bement a karámba, ahol egy olyan lovat tartottak, amellyel az előző gazdája rosszul bánt. Senki sem tudta meglovagolni – ha valaki megpróbálta, eszelős tekintettel, rémülten ledobta a hátáról, és aki közel merészkedett, azt megrúgta. Az istállóban a férfiak azt mondták, hogy reménytelen eset, és már az eladását fontolgatták, sőt még annál is rosszabbat. Winnie anynyira sajnálta az állatot, hogy bement a karámba, ahol a ló egyedül álldogált. Halkan beszélni kezdett hozzá. A ló rettegetve nézte, de nem mozdult. Hagyta magát megsimogatni, és Winnie mellett állva kapálta a földet, miközben az egyik férfi dermedten figyelte őket, de nem mert odakiáltani, hogy álljon távolabb a lótól.

Idővel Winnie lovagolhatott is rajta, de csak szőrén, egy szál kantárral. Ettől fogva csak „lósuttogónak” hívták. Meg tudta szelídíteni a bántalmazott lovakat, és erről egész Beecher tudott. Néha elhívták, hogy segítsen. Jóllehet túl sűrűn nem volt lehetősége használni ezt a képességét, de mindenestre megvolt benne. Úgy tűnt, mintha be tudna lépni egy ló elméjébe, és le tudná csillapítani a fé-

lelmeit. A lovak megbíztak benne, és mindig megnyugodtak, ha Winnie velük volt.

Kibújt a flanelpizsamájából, és beállt a zuhany alá. Magas, vékony testalkatú volt, ellentétben a nagydarab, pocakos Robbal, aki munka után hazatérve mindig megivott pár doboz sört. Marje jó néhány kilót felszedett, de ő más típus volt, mint a lány korában is nyúlánk, karcsú Winnie. Sötét hajával, világoskék szemével és elefántcsontszínű bőrével kifejezetten szép lett volna, ha csinosabban öltözik, és ha lett volna hova felvennie a jobb ruhákat. Anyjuk feltűnően szép nő volt, de miután harminchárom évesen megözvegyült, elhagyta magát. A férje vadászbalesetben halt meg. Marje halványan emlékezett rá, Winnie azonban egyáltalán nem. A markáns arcú, izmos Marje inkább az apjukra ütött, és miután megszülettek a gyerekei, hajlamos lett a hízásra. Irigyelte Winnie-t a vékony alakjáért, de túl sokat evett abból, amit a családjának főzött, semhogy le tudta volna adni a felszedett kilókat. A középiskolában ő volt a legmenőbb csaj, de tíz évvel idősebbnek látszott a koránál, míg Winnie tíz évvel fiatalabbnak tűnt, mint amennyi valójában volt. Ő sohasem volt menő csaj, de nem is bánta. Csak a könyveket bújta, azokban élt.

Mialatt a haját szárította, újra kinézett az ablakon, és próbálta felmérni, meddig tarthat, amíg ellapátolja a havat a kocsifeljáróról. Jóformán mindennapos elfoglaltsága volt ez, mert az évnek ebben a szakában szinte minden éjjel friss hó esett. Rob eltakaríthatta volna, mielőtt munkába megy,

de sohasem tette. Amikor megkérte rá, emlékeztette Winnie-t, hogy ez nem az ő háza, és hogy épp azért parkol a furgonjával az utcán, hogy ne kelljen mindennap havat túrnia, amúgy meg neki is ezt javasolja.

Készített magának egy tálka instant zabkását és hozzá egy csésze kávé, azután kapucnis dzseki-be meg hótaposó csizmába bújt, kihozta a hólapátot a garázból, kesztyűt húzott, és indult a kocsifeljáróra. Félórába telt, mire félrehányta a havat, és letaposta annyira, hogy végig tudjon gurulni rajta az SUV-val. Végül mindössze tízperces késséssel ért be a nyomdába, ahol gyártásvezetőként dolgozott. Az ő dolga volt a nagyobb tervfeladatok megszervezése és a teljesítésük figyelemmel kísérése. Egészen kiváló szervezőtehetség hírében állt, neki köszönhetően tudtak minden határidőt betartani. Nem különösebben kreatív, de a cég zökkenőmentes működése szempontjából életbe vágóan fontos munka volt, és ő jól végezte.

Hamm Winslow, a nyomda tulajdonosa, aki tíz éve egyben a főnöke is volt, kijött az irodájából, és dühös szemmel méregette a nőt. Winnie gyűlölte a munkáját, nemkülönben Winslow-t, de rendesen megfizették. A legjobb barátnője, Barb is itt dolgozott. Ő alantasabb munkát végzett, de értett a tördeléshez, és erősen vizuális típus volt.

– Szép magától, hogy még ebédidő előtt befárad – mondta a főnök undokul. Mindig tudott valami kellemetlent mondani, és nem tisztelte az alkalmazottjait, de ami azt illeti, másokat sem. Afféle szerencsétlen flótás volt.

– Elnézést kérek, de vastagon hó meg jég borította a kocsifeljárómat – felelte Winnie szelíden.

– És kiét nem? Talán arra számított, hogy Hawaiban fog felébredni? Keljen fel korábban, és még egyszer ne késsen el. Megértette? – A női alkalmazottjaival még mogorvább volt, mint a férfiakkal, de eddig még mindig megúsza.

– Bocsánat. – Winslow állandóan dühös volt, és valami miatt mindig lamentált. Neki soha semmi nem készült el elég gyorsan vagy elég jól, és élvezetét lelte abban, ha nyilvánosan mutathatott rá a hibákra, amiket elkövettek. – Jó hangulatban van – morogta Winnie, miközben leült a helyére, a Barb melletti íróasztalhoz. Együtt jártak általános és középiskolába. Barb utána főiskolai előkészítőre ment, ahol két év után végbizonyítványt kapott, ami nem jelentett különösebben sokat. Négy éve jártak együtt Pete-tel – néhány hónapja volt az eljegyzésük, és a következő nyárra tervezték az esküvőt. A jövődő férj fogorvos volt, és minden tekintetben rendes fickó. Barb újabban már minden szabad idejét az esküvő tervezgetésével töltötte. A fogadást a helyi szállodában fogják tartani. Miután összeházasodtak, Barb a férje rendelőjében akart dolgozni, vagyis szándékában állt innen elmenni, és akkor Winnie egyedül marad ezzel az emberevő szörnnyel. Nem volt feldobva ettől a gondolattól.

– Valaki elcseszett egy nagy rendelést a banknak – súgta oda Barb. – Hallanod kellett volna, hogy üvöltözött tíz perccel ezelőtt.

– De jó, hogy lemaradtam róla – súgta vissza Winnie egy gyors mosoly kíséretében, aztán a szá-

mítógépe felé fordult. Épp olyan volt, mint a középiskolában, meg előtte az általánosban, amikor az osztályban egymás mellett ültek. Barb kinyitotta az egyik fiókját, és rámutatott a benne lévő három esküvői magazinra. Winnie nevetett.

– Neked fogom dobni a csokromat, úgyhogy készülj rá, és kapd el – mondta Barb mosolyogva.

– Biztos, hogy el fogok hajolni előle – felelte Winnie, de közben már egy rendelést olvasott a képernyőjén. Még nem teljesítették, és közeledett a határidő. Azonnal szólnia kell a termelési osztálynak. Hamm nem is tudta, milyen életbe vágóan fontos szolgáltatokat tesz neki Winnie, vagy ha tudta is, nem adta jelét. Se meg nem dicsérte, se meg nem köszönte.

– Rob szuper pasi, hozzá kellene menned. Ideje lenne, Win – jegyezte meg Barb, hallva a csokorral kapcsolatos kijelentését.

– Ki mondja ezt? – kérdezte Winnie közönyösen.

– Öregszünk!

– Harmincnyolc évesen? Úgy beszélsz, mint a nővérem. Ő rögtön a középiskola befejezése után férjhez ment. Hál' istennek mi nem házasodtunk össze. Mostanra Marje már akár nagymama is lehetne, az isten szerelmére! Rémisztő gondolat.

– Te meg, ha nem kapsz rá, nagymama korú leszel, mire az első gyereked megszületik. – Beecherben semmi mást nem lehetett tenni, mint férjhez menni, gyerekeket szülni, bowlingozni, illetve nyáron softballozni. Winnie nem beszélt róla, de ennél ő többet, sokkal többet szeretett volna. Barb

egyszer már el volt jegyezve, miután évekig járt ugyanazzal a fiúval, aztán nem lett belőle semmi. A fiú állandóan megcsalta. Most viszont már meg akart állapodni, és minél gyorsabban gyerekeket szülni. Winnie ennyivel nem érte be. – Kire vársz? Bradley Cooperre? Küldj neki egy térképet. Már mindened megvan, ami kell.

Winnie nem így látta, de erről is hallgatott. Nem tudta, mit akar, de azt tudta, hogy nem ezt. Nem akar élete hátralévő részében Hamm Winslow-nak dolgozni. És abban sem volt biztos, hogy Robot akarja. Tizenegy év tapasztalatából tudta, a dolgok semmivel sem lesznek jobbak a mostaninál. A kapcsolatuk a legjobb esetben is unalmas volt, de annyira azért nem rossz, hogy szakítson vele. Nem volt sem izgalmas, sem romantikus.

Rob szerint csak a nők és az alacsony tesztszteronszintű férfiak romantikáznak, ők szeretik a szirupos érzelgősséget. Így is fel lehetett fogni. Persze nem várta el tőle, hogy rózsákkal hintse be előtte az utat, de egy kicsivel több figyelmesség jólesett volna. Például néha takarítsa el a havat a kocsifelhajtóról, hogy ő ne késsen el a munkából, és ne kelljen fázva és fáradtan kezdenie a napot. Legalább ennyit megtehetett volna érte, különösen mivel jóformán minden éjjel nála aludt. Egyszer-egyszer vett valami ennivalót, és azt hitte, ez valami nagy szám. Mindig azt mondta, végül is a ház Winnie tulajdona, nem kell lakbért fizetnie, úgyhogy igazán megengedheti magának, hogy a saját kajáját kifizesse. A nőekkel szembeni lovagiasság Rob számára ismeretlen fogalom volt.

Ezek után mindkét nő belevetette magát a munkába. Winnie átment a termelési osztályra, hogy megsürgesse őket. A nap végén Barb hirtelen egy kérdéssel fordult hozzá:

– Mi lenne, ha ma este eljönnél hozzám vacsorára? Pete Detroitba megy egy fogászati konferenciára.

– Ma este a nővéreméknél vacsorázom – felelte egy sóhaj kíséretében Winnie.

– Az biztos jó buli lesz. Illetve nem.

– Pontosan. De mindig balhézik, ha egy darabig nem megyek hozzájuk. Azt állítja, hogy hiányzom a fiúknak. Persze tudom, hogy nem. Nem is szólnak hozzám, ha ott vagyok. Én sem tettem volna, amikor annyi idős voltam, mint ők.

– Érezd jól magad – mondta Barb kárörvendő vigyorral, aztán mindketten mentek, és beültek a kocsijukba. Már sötét volt, metsző hideg, az utakat jég borította. De Marje és Erik háza mindössze két mérföldre volt, és Winnie mindig óvatosan vezetett.

Odaérve a hátsó ajtón ment be. A fiúk, Jimmy és Adam, tévét néztek az alagsori játszósobában, de olyan hangerővel, hogy az egész házban hallani lehetett. A lakásban, mint általában, óriási rendetlenség uralkodott, ami senkit sem zavart. Marjenak nem volt erős oldala a háztartás, de ezért még csak nem is mentegetőzött. Erik már hozzászokott az örökös felforduláshoz, úgy tűnt, észre sem veszi. Ha már nagyon zavarta, akkor maga látott hozzá a takarításhoz.

Winnie a konyhában, vacsorafőzés közben találta Marje-ot. Serpenyős rostélyost készített, ami

igazán illet ehhez a hideg estéhez. Marje jól főzött, és a családja szeretett enni. Winnie nem volt túlságosan nagyevő, de az étel illata étvágygerjesztő volt. Marje szerencsésnek mondhatta magát, évek óta nem volt állásban. Erik cégének köszönhetően főállású anya lehetett, és kétévenként új kocsit kapott. Most egy Cadillac Escalade-dal járt, ami sokkal szebb volt, mint Winnie hatéves SUV-ja.

– Hogy ment ma a munka? – kérdezte Marje, miközben megnézte, hogy áll a serpenyős rostélyos, és rámosolygott Winnie-re. Szinte mindenben különböztek egymástól, de létezett egy testvéri kötelék köztük. Marje anyjuk hibájául róttta fel, hogy arra biztatta Winnie-t, legyenek álmai. Kicsúfolta, amikor középiskolás korában egy dolgozatban arról írt, hogy miért a *Büszkeség és balítélet* Mr. Darcyja a kedvenc hőse, és hogy majd ő is egy ilyen férfihoz akar feleségül menni. Winnie szerette az olyan történeteket, amelyek egy másik évszázadban, és lehetőleg Angliában játszódnak, amit a nővére nevelésének tartott. Ő a valóságshow-kat szerette a tévében, és még egyetlen könyvet sem olvasott el. Anyjuk Marje tizenéves korában adta fel, hogy olvasásra nógassa, és könyvszeretetét a kisebbik lányával osztotta meg.

– A munka rendben volt, csak Hamm ne lenne akkora seggfej – válaszolta Winnie. – Akkor boldog, ha valakiben hibát talál, és mindenki előtt megaláztatja. Mindig a régi nóta. – De mindketten tudták, hogy a fizetés jó, és Winnie az eltöltött évek alapján jogosult lett az előléptetésre. Nem akarta valahol másutt előlről kezdeni, és nagyjából ugyanígy

gondolkodott Robbal kapcsolatban is. Mi van, ha soha nem találkozik senkivel, és többé soha senki nem hívja randira? Az ismeretlennél még az ismert rossz is jobb – és ez igaz volt mind a munkahelyére, mind Robra.

Ezután kicsit Erikről és a gyerekekről beszélgettek, mialatt Winnie megterítette az asztalt, majd Marje rátért a kedvenc témájára.

– Na és mi van veled és Robbal?

– Semmi. Ne kezd ezt, kérlek. Mindketten eljárunk dolgozni, ő este jön, alszunk, aztán másnap megint megyünk dolgozni.

– Roppant egzotikus, és nagyon hasonlít a házasságra – felelte Marje. – Sok év gyakorlatot szereztetek benne. Ezzel az erővel akár már holnap összeházasesodhatnátok.

– Miért akarod annyira, hogy férjhez menjek? – Ettől mindig ingerült lett. Ez volt az egyetlen téma, amiről beszélgettek.

– Nem szeretném, ha elmenne melletted az élet. Hidd el nekem, a te korodban kezdenek repülni az évek. Nem akarom, hogy lemaradj róla.

– Nem maradok le semmiről. Boldog vagyok.

– Tényleg? Nem szereted a munkádat, a főnököd egy seggfej, nem vagy odáig a pasidért, és ezen kívül mi van még az életedben?

– Miért, a te életedben mi van? – vágott vissza Winnie. – Erik és a gyerekek. Az sem izgalmasabb, mint az enyém.

– Nekem megfelel – mondta Marje, és Winnie tudta, hogy így van. – Te mindig is nagy álmodozó voltál, és én csak attól félek, hogy az egész éle-

tedet csodára várva, álmodozással fogod tölteni. Nincsenek csodák, Winnie. Ezt kaptuk, ezzel kell gazdálkodnunk.

Winnie ezt nagyon szomorúnak találta.

– Úgy érted, nem kell Hamupipőkének lennem, ha megnövök? Mami mindig azt mondta, ha akarom, bármi lehetek. Ezért mentem egyetemre, és ezért akartam New Yorkban dolgozni. – Mennyivel többet kaphatott volna, mint amije itt volt!

– Hát, nem így alakult, úgyhogy azzal kell beérned, amid van. Virágozz ott, ahova ültettek, ahogy a mondás tartja. – Ez olyan filozofikusan hangzott Marje szájából, hogy Winnie elmosolyodott.

– Ez igazán mély értelmű. Nem úgy nézek ki, mint aki virágzik? – incselkedett a nővérével. Tudta, hogy jót akar, legalábbis így gondolja, habár néha nagyon az idegeire tudott menni. És egy széles szakadék tátongott közöttük. Mindig is nagyon mások voltak, és ez mind a mai napig így maradt.

– Igazság szerint elég depisnek látszol – nézett rá Marje összehúzott szemmel. – Miért nem melíroztatsz, vagy fested más színűre a hajadat? Robnak biztosan tetszene. – Mindig Robról volt szó, és arról, hogy mi lenne az, amitől megkérné a kezét. Marje festett szőke haja lenőtt, és három-négy centi hosszan már látszottak a sötét hajtövek. Winnie haja természetes sötétbarna, majdnem fekete volt. Anyjuk azt szokta mondani, hogy olyan, mint Hófehérke.

– Neki úgy tetszem, ahogy vagyok – szállt vitába Marje-dzsál. – És nem vagyok depis. Olyannak fogadom el az életemet, amilyen.

De hazafelé menet elgondolkodott azon, amit mondott. Elfogadja az életét? Megbékélt vele? Vagy még mindig valami többet szeretne? Van hozzá joga egyáltalán? Már nem volt biztos benne. A vacsora a nővééréknél olyan volt, mint máskor, mindig ugyanaz a beszélgetés a felnőttek között a munkáról vagy a gyerekekről, egy rövid káosz, amikor a fiúk is leültek az asztalhoz, azután Winnie hazament az üres lakásba. Rob aznap este a barátaival ment bowlingozni.

Hazaérve felkapcsolta a lámpákat, és pár percre leült a nappaliban a kandalló elé. Visszaemlékezett arra, amikor anyja utolsó éveiben kettesben üldögéltek itt, a könyvekről beszélgettek, amiket olvastak, és a történetek nyomán megszülető álmaikról meséltek egymásnak. Akkoriban még úgy gondolta, hogy folytatni fogja az egyetemet, de erről sohasem beszéltek, mert erre majd csak édesanyja halála után kerülhetett sor. És végül mégsem folytatta.

Hallotta, hogy a háta mögött nyílik a lakásajtó, és megfordulva Robot pillantotta meg, amint lerázza a havat a csizmájáról. Tagbaszakadt, testes férfi volt, amolyan favágótípus, és nem sokat beszélt. A családja eredetileg Norvégiából származott, ez meg is látszott a külsején.

– Korán jöttél haza – nézett rá mosolyogva Winnie. – Én is csak nemrég érkeztem meg Marje-éktől.

Rob elment egy sörért, kinyitotta, ivott egy kortyot, aztán a sörösdobozzal a kezében leült Winnie mellé a kanapéra.

– Ma este mindenki fáradt volt, ketten meg is betegedtek. Korán befejeztük, és egy időre még

átmentünk a Murphy bárba. – Winnie érezte a lehetétén. Rob nem volt alkoholista, de sokat ivott. Azt mondta, a skandináv vére teszi. Erik, a sógora, ugyanilyen sokat ivott. A legtöbb nő, akit ismert, nem alkoholizált. – Mit csinálsz itt? – nézett körül Rob a szobában, ahol sohasem szoktak üldögelni. Vagy a konyhában telepedtek le, vagy a hálószobában voltak. A nappali levegőjében volt valami öregasszonyos. Winnie az anyja halála óta semmit sem változtatott meg. A szoba tele volt az anyja tárgyaival és azokkal a régiségekkel, amelyek még a nagyanyjától maradtak rá. Winnie egyfajta kegyhelyként őrizte meg a szobát.

– Épp anyu járt az eszemben, amikor hazaértem, meg a könyvek, amiket annak idején olvastunk. A végén már felolvastam neki. A *Rebecca* volt az egyik kedvence. – Maga sem tudta, miért mondja ezt el Robnak, hiszen nem sok kétsége lehetett afelől, hogy a férfit mindez nem érdekli. Az olvasás puszta gondolatától elnyomta az álmot.

– Ez nekem túl érzélgős – közölte tárgyilagosan, majd kezében a sörével felállt. – Kivagyok. Megyek, lefekszem.

Winnie leoltotta a lámpákat, és felment Rob után az emeletre. A férfi bekapcsolta a hálószobában a tévét, ledobálta a padlóra a ruháit, és bemászott az ágyba. Eközben Winnie lezuhanyozott, hátha Rob majd szeretkezni akar. A szexuális életük nagyon jól működött, annak ellenére, hogy Robból hiányzott a romantika iránti érzék. De a megfelelő hangulatban remek tudott lenni az ágyban. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy tizenegy éve együtt vol-

tak, sőt, ami azt illeti, ez volt a legerősebb kapocs köztük.

Amikor kilépett a zuhany alól, Winnie beszélni kezdett hozzá, de Rob nem válaszolt. A hálósobába érve látta, hogy hanyatt fekvé, hangosan horkolva alszik. A bowlingozás közben megivott sörök megtették a magukét. Elnézte őt egy percig, azután felvette a pizsamáját, és lábujjhegyen lement a földszintre, anyja könyvespolcához. Pontosan tudta, hol van a könyv, amit évek óta nem vett a kezébe, de most épp ezt akarta. *Jane Eyre*. Visszasietett vele az emeletre, és mosolyogva bebújt az ágyba. Olyan érzése támadt, mintha az anyjánál járt volna látogatóban, és amikor kinyitotta az ismerős könyvet, mintha visszarepült volna a múltba. Mindig volt valami megnyugtató, valami vigasztaló abban, hogy megvannak az anyja könyvei. Szerette az ismerős tapintásukat, a szagukat. A lapok már megsárgultak, és amikor olvasni kezdett, akárha egy régi barátal találkozott volna, miközben Rob ott horkolt mellette.

Winnie tudta, hogy amikor reggel felébred, Rob már nem lesz ott, és nem fogja ellapátolni a havat, ha éjszaka újra esne. Soha semmi nem fog megváltozni. De miközben olvasta a könyvet, amelyet fiatal lány korában kapott az anyjától, nem számított semmi, ami most körülvette, és távolinak tűnt a valódi élete. Ez volt az egyik legjobb dolog az olvasásban – hogy eltűnhetett, megfeledkezhetett mindarról, amit nem szeretett az életében.